

Arrest

nr. 233 367 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben op 10 mei 2019 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van hun zoon (de referentiepersoon) die de Britse nationaliteit heeft.

Op 1 oktober 2019 heeft de verwerende partij voor beide verzoekers een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20).

Dit is de zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven gelijklopend luiden als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.05.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag in functie van [zijn/haar zoon] (...), nationaliteit Verenigd Koninkrijk.

Artikel 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de familieleden in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attesten van het OCMW Antwerpen op naam van de referentiepersoon dd. 12.04.2019 , waaruit blijkt dat hij tot op datum van deze attesten geen financiële steun aanvroegen.*
- Als bewijs van onvermogen wordt een verklaring van betrokkene voorgelegd gedaan te Karachi/Pakistan dd. 09.10.2018 waaruit moet blijken dat zij geen eigendom bezit. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, kan dit documenten niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen. Verder zegt dit ook niets over het gegeven of betrokkene over inkomsten beschikt in het land van herkomst. Bovendien heeft betrokkene het land reeds verlaten op 14.11.2017. De relevantie van dit attest kan dus niet worden vastgesteld.*
- Rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon bij BNP Fortis Paribas tin de periode 30.11.2018 tot 30.04.2019*
- documenten van de Pakistaanse belastingdienst waaruit blijkt dat betrokken in de periode 30.11.2018 - 30.04.2011 geen officieel inkomen had.*
- loonfiches voor de maanden december 2018 tot april 2019, waaruit blijkt dat hij over een gemiddeld maandelijks inkomen beschikt van € 1860 en dat hij ook twee kinderen zijn echtgenote ten laste heeft. Uit dossiers met OVnummer X en OV-nummer X blijkt daarenboven dat betrokkene dus zijn vader, maar ook zijn moeder én zijn meerderjarige broer eveneens ten laste wenst te nemen. Betrokkene zou dus momenteel over veel meer inkomsten moeten beschikken om niet meteen vanaf toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene, en bij uitbreiding het ganse gezin, zich te kunnen wenden tot het OCMW.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Daarnaast werd niet afdoende aangetoond dat referentiepersoon daadwerkelijk in staat is betrokkene ten laste te nemen, laat staan bij uitbreiding ook de moeder en meerderjarige broer van betrokkene.

Uit het rijksregister blijkt weliswaar dat betrokkene sinds 19.09.2018 op hetzelfde adres ingeschreven staat als de referentiepersoon. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers stellen zich niet te kunnen verzoenen met de motivering van de bestreden beslissingen. Zij voeren in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekers wel de nodige stappen nemen om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende:

"De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel "

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoekers hebben alle nodige documenten voorgelegd bij hun aanvraag tot gezinshereniging.

Het dossier van verzoekers werd met grove onzorgvuldigheid behandeld. Bij de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging van verzoekers werden nieuwe documenten gevoegd, die niet in de beslissing werden opgenomen, noch gemotiveerd.

Bij de start van de aanvraag werd een begeleidend schrijven gevoegd, opgesteld door de raadsman van de familie, waarin de situatie van de referentiepersoon werd verduidelijkt.

Er wordt nl. verwezen naar een echtgenote en kinderen, doch deze verblijven niet in België en deze zijn ook niet ten laste van de referentiepersoon. De werkgever van verzoeker vermeldt deze steeds verkeerdelijk op de loonfiches, waardoor hij deze steeds dient te laten aanpassen, zie bijlage.

Indien verwerende partij dit had onderzocht, eventueel door opzoeken in het rijksregister, had men gemerkt dat de echtgenote van verzoeker en zijn kinderen niet in België verblijven.

Derhalve dient hij ook niet meer voor hen in te staan en kunnen ze niet als ten laste worden beschouwd.

Verwerende partij liet na om het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken en motiveert zo verkeerdelijk dat de referentiepersoon meer dient te verdienen om zo iedereen te kunnen onderhouden.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat ook de bankuittreksels van verzoekers niet werden opgenomen in de beslissing. Ook deze werden bij de start van de aanvraag gevoegd.

De referentiepersoon maakte niet enkel geld over via BNP Paribas Fortis, doch ook via zijn bank uit het Verenigd Koninkrijk. Ook met deze uittreksels werd geen rekening gehouden minstens werden deze niet opgenomen in de beslissing, noch werd hierover gemotiveerd.

Uit bovenstaande kan dan ook afgeleid worden dat verwerende partij onvoldoende zorgvuldig te werk ging in het dossier van verzoekers. Er werden meerdere documenten niet opgenomen in de beslissing die nochtans bij de start van de aanvraag werden gevoegd.

Het is duidelijk dat verwerende partij vlug een beslissing wilde nemen, gezien in het dossier van hun zoon reeds een beslissing werd geveld en deze intussen werd opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas.

Ook wordt i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon als volgt gemotiveerd:

"Uit dossiers met OV-nummer X en OV-nummer X blijkt daarenboven dat betrokkene dus zijn vader, maar ook zijn moeder én zijn meerderjarige broer eveneens ten laste wenst te nemen; betrokkene zou dus momenteel over veel meer inkomsten moeten beschikken om niet meteen vanaf toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene, en bij uitbreiding het ganse gezin, zich te kunnen wenden tot het OCMW". Verwerende partij heeft zelf in zijn beslissing opgenomen dat verzoekers reeds sinds 2017 in België verblijven en dit bij de referentiepersoon. Zij werden op 19.09.2018 ingeschreven op hetzelfde adres. De referentiepersoon heeft steeds voor zijn familie ingestaan, voor 2017 heeft hij gelden overgemaakt naar de rekening van zijn vader en sinds 2017 wonen verzoekers in bij de referentiepersoon. Hij heeft zich nooit gewend tot het OCMW of eender welke andere officiële instantie in België voor financiële steun.

Hieruit blijkt dat hij over voldoende inkomsten beschikt om voor verzoekers in te staan, zeker rekening houdend met het feit dat hij niet instaat voor zijn echtgenote en zijn kinderen (zie supra).

Verzoekers zijn volledig afhankelijk van hun zoon. Hij betaalt alles van en voor verzoekers.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, de beslissingen zijn dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissingen van verwerende partij onterecht genomen werden en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekers dragen de beslissingen niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekers, niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Gelet op de uiteenzetting van hierboven blijkt duidelijk dat de motiveringsverplichting geschonden werd.

Er werd geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met de neergelegde documenten en ook niet onderzocht door verwerende partij. Tevens werd niet met alle elementen rekening gehouden.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoekers dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissingen.

b) Aangaande het ten laste zijn van verzoekers

Verwerende partij stelt in zijn beslissingen dat er niet voldoende werd aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het land van oorsprong voorafgaandelijk aan hun komst naar België en dat ze niet aantonen dat ze in het land van herkomst onvermogen zijn.

Kruispunt Migratie stelt hierover:

"Je bent ten laste als je afhankelijk bent van materiële steun van de Belg (en zijn echtgenoot of partner).

De materiële steun moet je toelaten om minimaal te overleven in je herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden."

"Wanneer ben je 'ten laste'?

je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden vóór je aanvraag gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden.

Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen.

Hoe bewijzen?

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of je ten laste bent, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In principe moet je aan alle DVZ-criteria voldoen. De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen
- Bewijs van onvermogen
- Burgerlijke stand
- Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's"

De referentiepersoon heeft op regelmatige basis gelden overgemaakt aan zijn vader. In de vorige beslissing werd dit geschat op +/- 1.086,00 € per maand of +/- 189.000,00 € Pakistaanse Roepies. De gemiddelde levensstandaard in Pakistan wordt geschat, in 2019 voor een gewoon gezin, op +/- 25.600,00 - 34.000,00 Pakistaanse Roepies. Het overgemaakte geld is dan ook meer dan voldoende om het gezin in Pakistan te onderhouden.

Verzoekers hebben de nodige stukken voorgelegd m.b.t. het feit dat zij reeds steun ontvingen in hun land van herkomst.

Er dient slechts de laatste 6 maanden aangetoond te worden, doch verzoekers legden bewijzen voor sinds 2016, wat dan ook ruimschoots voldoende is. Hieruit blijkt ook dat verzoekers reeds lang financieel ondersteund worden door de referentiepersoon.

Verwerende partij is dan ook niet alleen zeer onzorgvuldig maar zelfs fout geweest in het dossier van verzoekers. Niet alleen zijn er meerdere, neergelegde, documenten niet besproken in de beslissing, doch ook werden verkeerde conclusies getrokken uit de documenten die wel werden neer gelegd.

Door dit verkeerdelijk te stellen en hier geen/onvoldoende rekening mee te houden schendt men niet enkel de motiveringsplicht maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en dienen de beslissingen te worden vernietigd.

In casu waren/zijn verzoekers in het verleden en tot op heden, afhankelijk van hun zoon, die over voldoende inkomsten beschikt (zie verder).

Dat de bestreden beslissingen tevens vernietigd dienen te worden omdat zij het rechtszekerheidsbeginsel schenden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen fout zijn, geen rekening hebben gehouden met alle stukken en feitelijke gegevens en flagrant voorbijgaan aan de huidige regel- en wetgeving.

c) Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Men toont aan dat de referentiepersoon gedurende enkele jaren geregeld geld opstuurde naar verzoekers om in hun land van herkomst in hun onderhoud te voorzien.

Men motiveert dat de referentiepersoon onvoldoende middelen heeft om in het onderhoud te voorzien van zijn ouders.

Zoals reeds aangehaald werd geen rekening gehouden met het feit dat de echtgenote en de kinderen van verzoeker niet in België woonachtig zijn. Deze verblijven nog steeds in het Verenigd Koninkrijk. Dit blijkt duidelijk uit de brief van de raadsman die werd gevoegd bij de start van de aanvraag. Hiermee werd geen rekening gehouden.

Bovendien had verwerende partij zelf onderzoek hiernaar kunnen doen indien men van mening is dat men hiermee wel rekening moet houden. Ze verwijzen zelf naar een onderzoek naar het rijksregister dat werd gevoerd in hoofde van verzoekers. Men had hetzelfde onderzoek kunnen voeren naar de situatie van de echtgenote en kinderen van de referentiepersoon. Dit werd niet gedaan.

Bovendien werden de echtgenote en kinderen onterecht nog op de loonfiches vermeld. Dit is echter de fout/verantwoordelijkheid van de werkgever. Verzoeker heeft dit telkens ook aangegeven, waarna zijn werkgever een nieuwe loonfiche diende op te stellen.

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken.

Ook in België zijn verzoekers nog steeds afhankelijk van hun zoon, die hen nog steeds financieel ondersteunt."

3.2. Waar verzoekers laten gelden dat er geen socio-economisch onderzoek werd uitgevoerd waarbij rekening werd gehouden met alle elementen, terwijl dit dient te gebeuren wanneer er een einde wordt gemaakt aan een verblijfsrecht, merkt de Raad vooreerst op dat dit betoog geheel niet dienstig is.

Verzoekers beschikken immers niet over een verblijfsrecht in België. Verder heeft dit betoog geen enkele betrekking op het voorwerp van het voorliggende beroep, namelijk de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.3. De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens bevatten de bestreden beslissingen een motivering in feite. Met name wordt uitgebreid uiteengezet waarom verzoekers middels de bijgebrachte stukken niet afdoende aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste waren van hun Britse zoon en dat niet afdoende wordt aangetoond dat de referentiepersoon daadwerkelijk in staat is hen ten laste te nemen.

De motivering van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt.

Verzoekers beweren dat de motivering niet afdoende is maar brengen dienaangaande geen enkel concreet argument bij. De Raad stelt vast dat verzoekers, waar zij aanvoeren dat de bestreden beslissingen onzorgvuldig en kennelijk onredelijk werden genomen, in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zijn gesteund.

Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekers, die gezinshereniging aanvragen in functie van hun Britse zoon, dienen aldus aan te tonen dat zij “ten laste” zijn van de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de voorwaarde van “ten laste” zijn, invult door in casu het bewijs te vragen van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, dit is financieel en/of materieel, van verzoekers ten aanzien van hun Britse zoon van in het land van herkomst.

Verzoekers betwisten deze invulling van de voorwaarde “ten laste” zijn niet, die overigens in lijn ligt met de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007; HvJ C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014) en de rechtspraak van de Raad van State (zie RvS 3 juni 2014, nr. 10.539; RvS 12 december 2013, nr. 225.447)

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekers het bewijs van de voorwaarden leveren. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In de bestreden beslissingen stelt de verwerende partij rekening te hebben gehouden met de stukken die in het kader van de tweede aanvraag tot gezinshereniging werden voorgelegd. Zij beoordeelt deze als volgt:

- *Attesten van het OCMW Antwerpen op naam van de referentiepersoon dd. 12.04.2019 , waaruit blijkt dat hij tot op datum van deze attesten geen financiële steun aanvroegen.*

- *Als bewijs van onvermogen wordt een verklaring van betrokkene voorgelegd gedaan te Karachi/Pakistan dd. 09.10.2018 waaruit moet blijken dat zij geen eigendom bezit. Gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, kan dit documenten niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen. Verder zegt dit ook niets over het gegeven of betrokkene over inkomsten beschikt in het land van herkomst. Bovendien heeft betrokkene het land reeds verlaten op 14.11.2017. De relevantie van dit attest kan dus niet worden vastgesteld.*

- *Rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon bij BNP Fortis Paribas tin de periode 30.11.2018 tot 30.04.2019*

- *documenten van de Pakistaanse belastingdienst waaruit blijkt dat betrokken in de periode 30.11.2018 - 30.04.2011 geen officieel inkomen had.*

- *loonfiches voor de maanden december 2018 tot april 2019, waaruit blijkt dat hij over een gemiddeld maandelijks inkomen beschikt van € 1860 en dat hij ook twee kinderen zijn echtgenote ten laste heeft. Uit dossiers met OVnummer 8708936 en OV-nummer 8709179 blijkt daarenboven dat betrokkene dus zijn vader, maar ook zijn moeder én zijn meerderjarige broer eveneens ten laste wenst te nemen. Betrokkene zou dus momenteel over veel meer inkomsten moeten beschikken om niet meteen vanaf toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene, en bij uitbreiding het ganse gezin, zich te kunnen wenden tot het OCMW.”*

De verwerende partij besluit dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekers voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon.

3.5. In een eerste onderdeel van het middel stellen verzoekers dat geen rekening werd gehouden met een begeleidend schrijven van hun raadsman waarin werd verduidelijkt dat de echtgenote en kinderen van de referentiepersoon niet in België verblijven maar in het Verenigd Koninkrijk en dat zij niet ten laste zijn van de referentiepersoon. Omdat de werkgever dit steeds verkeerde vermeldde, heeft de referentiepersoon zijn loonfiches laten aanpassen. Zij voegen ter staving hiervan stuk 3 (‘start aanvraag gezinshereniging’), stuk 4 (‘brief raadsman’) en stuk 5 (‘gecorrigeerde loonfiches’) toe aan hun verzoekschrift. Verder stellen verzoekers dat er geen rekening werd gehouden met rekeninguittreksels van een bank uit het Verenigd Koninkrijk die vanaf het begin bij de aanvraag werden gevoegd.

De Raad herinnert er aan dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. De Raad stelt vast dat voormelde stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en dat niet blijkt dat deze stukken bij verzoekers’ aanvraag van 10 mei 2019 werden gevoegd. Zo wordt in de bijlagen 19ter van 10 mei 2019, aanwezig in het administratief dossier, geen melding gemaakt van een begeleidend schrijven van verzoekers’ raadsman, noch van gecorrigeerde loonfiches, noch van rekeninguittreksels van een bank uit het Verenigd Koninkrijk. Deze bijlagen 19ter vermelden welke documenten door verzoekers werden voorgelegd in het kader van hun aanvraag. Aangezien de bijlagen 19ter door verzoekers werden ondertekend, kan er vanuit worden gegaan dat zij zich akkoord verklaarden met de inhoud ervan. Er blijkt niet dat de verwerende partij kennis had van voormelde stukken of hier kennis van had moeten hebben. De verwerende partij kan

dan ook niet worden verweten met deze stukken geen rekening te hebben gehouden. De elektronische formulieren 'start aanvraag gezinshereniging' kunnen niet anders doen besluiten omdat niet afdoende blijkt dat ze rechtstreeks verband houden met de aanvragen van 10 mei 2019.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de kernvaststellingen in de bestreden beslissingen, met name dat zij niet afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst noch hebben bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, onterecht zijn.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat verzoekers sinds 2017 bij de referentiepersoon in België verblijven, kan nergens in deze beslissingen worden gelezen. Er wordt enkel gesteld dat zij sinds 14 november 2017 het land van herkomst hebben verlaten. Het betoog dat verzoekers sinds 19 september 2018 werden ingeschreven op hetzelfde adres als dat van de referentiepersoon en dat de referentiepersoon zich nooit tot het OCMW heeft gewend voor financiële steun zodat hij over voldoende inkomsten beschikt om voor verzoekers in te staan, heeft geen betrekking op de voorwaarde van het "ten laste" zijn in het land van herkomst en doet geen afbreuk aan de kernvaststellingen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers poneren in een tweede onderdeel van het middel dan wel dat zij stukken hebben voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon hen reeds sinds 2016 op regelmatige wijze gelden heeft overgemaakt in hun land van herkomst maar Raad moet vaststellen dat zulke bewijzen van geldoverdrachten sinds 2016 niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. Verzoekers tonen ook niet aan dat ze zulke bewijzen van geldoverdrachten hebben voorgelegd in het kader van de aanvragen van 10 mei 2019. Wederom kan de verwerende partij niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stukken foutief heeft besloten dat verzoekers niet afdoende hebben bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, blijkt dan ook niet.

In een derde onderdeel van het middel verklaren verzoekers zich niet akkoord met de bevinding van de verwerende partij dat de referentiepersoon niet afdoende heeft aangetoond daadwerkelijk in staat te zijn om hen ten laste te nemen. Zij herhalen nogmaals op dat de referentiepersoon gedurende enkele jaren geld opstuurde, dat zijn echtgenote en kinderen in het Verenigd Koninkrijk verblijven en dat hij deze niet ten laste heeft, zoals moet blijken uit de voormelde begeleidende brief van de raadsman en de gecorrigeerde loonfiches. Zoals hierboven reeds vastgesteld, blijkt evenwel niet dat verzoekers de verwerende partij hiervan hebben ingelicht of dat er stukken in die zin werden voorgelegd. Het is niet aan de verwerende partij om de lacunes in verzoekers' aanvragen tot gezinshereniging in te vullen. Aangezien de verwerende partij kennis had van de aanvragen tot gezinshereniging die door beide verzoekers alsook hun tweede zoon werden ingediend in functie van één en dezelfde referentiepersoon, is het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om vast te stellen dat niet afdoende wordt aangetoond dat de referentiepersoon in staat is om verzoekers en zijn meerderjarige broer ten laste te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete argumenten bij die aantonen dat de verwerende partij uit het geheel van de voorgelegde documenten foutief of kennelijk onredelijk heeft besloten dat hieruit niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.6. Verzoeker voeren in een tweede middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Dit middel wordt toegelicht als volgt:

"Dat bovendien verzoekers menen dat de beslissingen een inbreuk uitmaken op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers zijn naar België gekomen en wonen hier samen met hun zoon, die de Britse nationaliteit heeft.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM. Hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.⁸ Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekers zijn naar België gekomen en dit samen met hun jongste zoon om de referentiepersoon te vervoegen. Zij behoren wel degelijk bij het kerngezin van de referentiepersoon. Zij wonen intussen reeds enkele jaren bij hem. Verzoeker en zijn ouders zijn de enige familie die de heer [O.U.I.] heeft.

Dat er dus door verwerende partij geen billijke afweging is gemaakt in het licht van een fair- balance-toets voorafgaand aan het nemen van de huidige beslissing.

De Raad moet kunnen vaststellen dat in de loop naar het nemen van de beslissing of bij het nemen van de beslissing verwerende partij tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en dus blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging.(arrest RVV 175.754/11)

Verzoekers zijn ouder dan 21 jaar waardoor gezinshereniging met hun zoon enkel mogelijk is als zij kunnen aantonen dat zij ten laste zijn van hun zoon.

Kruispunt Migratie stelt hierover:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stiefouder of (stief) grootouder?

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- Je ouder of grootouder heeft recht van bewaring*
- Vanaf 21 jaar moetje ten laste zijn*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Verzoekers hebben aangetoond dat zij in het verleden reeds afhankelijk waren van hun zoon en dit is zo tot op heden. Ook aan alle andere voorwaarden wordt voldaan.

Er is tevens geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst aangezien zij in België samenwonen met hun zoon, die hen tot op heden onderhoudt. Dat wel degelijk de afhankelijkheid werd aangetoond en zij bij terugkeer in een mensonterende situatie zouden terecht komen.

Dat het duidelijk is dat verzoekers absoluut nood hebben aan de bijstand van hun zoon en van hem afhankelijk zijn.

Verzoekers mogen niet van hun zoon gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dienen de beslissingen van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie vernietigd te worden."

3.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé-gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Verzoekers beroepen zich op een gezinsleven met hun zoon.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Er moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen verzoekers en hun zoon.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat de bloedverwanten in opgaande lijn ten laste zijn van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden.

Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist ('ten laste' zijn).

Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor familieleden in opgaande lijn van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Thans blijkt dat verzoekers' aanvragen tot gezinshereniging worden geweigerd omdat zij niet aantonen ten laste te zijn van hun zoon. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Een loutere samenwoning in België met hun zoon toont de vereiste bijkomende afhankelijkheidsbanden ook nog niet aan. De bestreden beslissingen gaan verder enkel in op de door verzoekers ingediende aanvragen om gezinshereniging van 10 mei 2019. Zij laten de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaan verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in het kader van de bestreden beslissingen, die een antwoord vormen op de aanvragen tot gezinshereniging ingediend op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, er alsnog een belangenafweging diende of dient plaats te vinden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt verder ook niet dat verzoekers ter ondersteuning van hun thans voorliggende aanvragen een beschermenswaardig privéleven in België hebben ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig konden aanvoeren om op grond van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vast te stellen. Hierbij wordt herhaald dat de bestreden beslissingen geen beslissingen tot verwijdering bevatten. Er blijkt hier dan ook niet dat een belangenafweging zich in dit kader opdringt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.8. Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES